

[Bertel Dahlgaard.]

finder forhandlinger sted i partierne, hvor man søger at forhandle sig frem til forståelse og ofte til enighed. Som oftest lykkes det til gavn for forhandlingerne, også til gavn for de fremtidige forhandlinger. Når disse forhandlinger har fundet sted i partierne, hvad er det så, der sker? Så mødes det ene partis repræsentanter til forhandling med de andre partiers repræsentanter med det formål at tale sig til rette og opnå enighed. Under disse forhandlinger — det ved enhver — har det meget ofte betydning med henblik på muligheden for at opnå enighed mellem partierne, at disse forskellige opfattelser indenfor de enkelte partier har foreligget. Netop gennem hele denne forhandlingsform bidrages der til, at forståelsen mellem partierne kommer frem.

Altså, jeg tror, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen tager for tungt netop på dette område. Jeg værdsætter i høj grad netop det ærede medlems arbejde og hans taler med det formål at sanere vort offentlige liv; jeg mener også — kan jeg godt sige —, at det ærede medlem på dette område er et bedre menneske end de allerfleste herinde. Men jeg tror alligevel, at der er adskillige i de fleste partier herinde, der på deres vis søger at imødegå demagogiske tendenser, selvom de måske ikke taler så meget derom som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen — det er muligt, at de burde gøre det.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i, at grøfterne partierne imellem, anskuelserne dem imellem, ikke er så store, som partierne sommetider selv gør dem til. Jeg er enig med ham i, at målet for vor politik for os alle må være et samfund, hvori klassekampen i gammel-dags forstand er ophørt. Jeg kunne også udtrykke det på en anden måde, som jeg hørte det ærede medlem gøre det på et møde for en tid siden, ved at citere Hørup: Skel skal slettes, ikke flyttes. Men vi må være klar over, at der altid vil være enkeltpersoner, eventuelt enkelte partier, der bevæger sig på det politiske overdrev, der spekulerer i en forvirret tids vanskeligheder. Det kan vist ikke undgås, når man vil bevare ytringsfriheden. Det har vi jo set tilbage i tiden gang på gang; det har vi set i 1930'erne med JAK-bevægelsen, det har vi set med LS-bevægelsen, der samlede kæmpeforsamlinger over hele landet. Hvor er de nu henne? Borte har taget dem. Og her vil jeg gerne fremhæve, at en af de ting, der faktisk er afgørende for, at man bevarer troen på demokratiet, er netop, at demo-

kratiet ikke blot giver mulighed for, at sådanne hektiske bevægelser kan opstå, og at de kan virke i frihed, men at demokratiet herhjemme også hidtil har haft fornøden styrke og sundhed til ad folkestyrets vej atter at likvidere dem. Både nu og i fremtiden vil sådanne ansvarsløse bevægelser opstå; det vil over et vist åremål gå dem på samme måde som hidtil, blot hovedparten af dette tings medlemmer aldrig glemmer den lære, vi ofte indprentede os selv, da vi stod sammen i besættelsens år.

Alfred Jensen: Såvel det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen som finansministeren har omtalt forholdene i Østeuropa og efter min opfattelse været noget misundelige over, at man der kunne klare sig uden Marshallhjælpen. Det er ikke første gang, der er lagt ukendskab til forholdene i Østeuropa for dagen her i Folketinget, forøvrigt også ved behandlingen af skattelovforslag. For 2 år siden, da vi behandlede et tillæg på 10 pct. til den ordinære indkomsts-kat, kom netop spørgsmålet om måden, man klarede vanskelighederne på i Tjekkosllovakiet, frem, og her viste finansministeren sit ringe kendskab til, hvad der var sket i Tjekkosllovakiet; han anede ikke, at man der klarede vanskelighederne, ikke ved at lægge en ekstraskat på det arbejdende folk, men ved en formueafgift og en skat på de største indtægter.

Nu har man i dag og i går talt om, at når man klarede sig så udmærket i Østeuropa, var det, fordi man der havde sænket levestandarden, fordi man der havde politisk magt til at gøre det. Men det er jo ikke rigtigt. Det omvendte er tilfældet. Leveniveauet for det arbejdende folk er hævet. Det kan man se af enhver statistik, der fremkommer, og jeg skulle tro, at man også ville være i stand til at finde det i den beretning, som det økonomiske sekretariat i FN har udsendt. Det er en kendsgerning, at man samtidig har kunnet bygge landet op og hæve befolkningens levestandard. Der er i og for sig ikke noget mærkeligt heri. Det er netop sket ved, at man har nationaliseret stålindustrien og nationaliseret jorden og derved været i stand til at gå bort fra den anarkistiske produktionsform, som vi har her, og som er resulteret i kriser, armod og arbejdsløshed. Det, der er sket i Østeuropa, er kun, at man har taget de værdier, som er skabt ved folkets slid og slæb, og stillet dem til nationens, til folkets rådighed i stedet for fortsat at lade dem være i hænderne på folk, der tilrettelagde de økonomiske forhold og indvirkede på de politiske